

„Korupcija mora da bude kažnjiva, a ne isplativa“

PIŠE: RANKO PIVLIJANIN

Za nekoga ko se hvatao u koštac sa najvećim ajkulama srpske tranzicije, uz tešku bolest koja joj se tri puta vraćala, Verica Barać je izdržala dugo!

Za ljudski život meren godinama, prekratko!

Predsednica Saveta za borbu protiv korupcije umrla je u 57. godini života, a sa ovog sveta je mogla otići samo puna gorčine jer je njena osmogodišnja misija na suzbijanju korupcijske pošasti na kraju ispala borba sa vetrenjačama na koje je mogla da juriša samo sopstvenim integritetom, hrabrošću, upornošću i ničim više.

Jer, proteći će još mnogo vode Dunavom i Savom pre nego što se ostvari Veričina misao da „korupcija mora da bude kažnjiva, a ne isplativa!“

Savet za borbu protiv korupcije, na čijem čelu je Verica Barać bila od 2003. godine, osnovan je dve godine ranije odlukom Vlade Srbije kao njeno stručno i savetodavno telo sa zadatkom da sagleda aktivnosti u borbi protiv korupcije, da Vladi predlaže mere u tom pravcu, prati njihovo sprovođenje i da daje inicijative za donošenje propisa, programa i mera u toj oblasti.

Predsednica ovog saveta je svoj posao shvatila ozbiljno, ali osnivač očigledno nije imao snage ni interesa da podrži telo koje je oformio. I ta kolizija je trajala sve vreme, pa će Verica Barać pre dve godine razočarano reći u intervjuu „Blicu“ kako „naša vlast počiva na sistemskoj korupciji“, da „vlast i državne institucije rade u korist tajkuna“, a da je „tužilaštvo potpuno instrumentalizovano za političke ciljeve i dnevni trenutak“. Po njenom mišljenju proces privatizacije je „ekonomski propao jer je poslušio isključivo da tajkuni operu novac... Vlast je dozvolila tajkunima i kriminalcima da kupuju dobre firme, da ih unište i prodaju kao nekretnine.“

Verica Barać je otvorila preširok front za jednu

krhku ženu iza koje, osim javnosti, niko nije hteo da stane.

Bavila se „šecernom aferom“ i zaradila krivičnu prijavu koju je protiv nje podneo Miodrag Kostić, a krajem prošle godine postojalo je devet sudskih sporova po tužbama biznismena Milana Beka protiv Verice Barać i Saveta na čijem je čelu bila.

Milan Beko i Milorad Mišković bili su njeni omiljeni „komintenti“ i nije imala problem da prvog optuži kako je „uništio proizvođače“, a drugog da je „uništio dobavljače“.

Bavila se nezakonitom prodajom „Sartida“ i „C marketa“, privatizacijom „Večernjih novosti“, podsećala na marifetluke oko Nacionalne štedionice, tražila na uvid sporni ugovor sa „Fijatom“...

Progovorila je o pritiscima na medije i o njihovoj kontroli, a kada je prozvala Čedomira Jovanovića zbog privatizacije Veterinarskog zavoda, na nju su iz LDP-a odapeli otrovne strele u vidu optužbi da je „nekvalifikovana i zlonamerna u obavljanju posla“ i da joj je pristup „diletantski“. Pisala je predsedniku Tadiću otvoreno pismo da svojim autoritetom utiče na Vladu kako bi građanima objasnila šta se tačno prodaje iz državnog paketa akcija Telekomu, podnela je krivičnu prijavu protiv aktera preuzimanja Luke Beograd...

I na kraju te svoje borbe mogla je samo da zaključuje kako „u Srbiji od 2.000 godine nijedan političar, nijedan tajkun nikada nije optužen. U svim velikim aferama koje je ovdašnja vlast predstavljala kao odlučan obračun sa korupcijom, uvek su stradali

Vlast je dozvolila tajkunima i kriminalcima da kupuju dobre firme, da ih unište i prodaju kao nekretnine: Verica Barać

FOTO: D. GRUBIN

sitni izvršioći“.

Na kraju u toj borbi stradala je i sama, a mnogi koji će ovih dana „izraziti žaljenje zbog njene prerane smrti“, zapravo će odahnuti znajući da bez Veričine energije Savet za borbu protiv korupcije ostati samo ljuštura od koje više neće morati ni da zaziru!

A njen kraj, o kojem je progovorio zaštitnik građana

Saša Janković, opominjući je demanti opskurnih optužbi koje su znale da stignu na njen račun:

„Činjenica da je svoje poslednje dane provela bez novca, da se elementarno bori sa bolešću, tragičan je dokaz da je živela onako kako je pričala i porazna istina našeg društva i institucija!“ Verica Barać je rođena 1955. godine u Mrčajevcima

kod Čacka, gde je završila osnovnu školu i gimnaziju, a diplomirala je pravo u Beogradu. Kao pravnik radila je u PKB-u, potom u čačanskom komitetu za urbanizam, a tri godine bila je i javni pravobranilac opštine Čačak. Bila je jedan od vođa tamošnjeg antirežimskog Građanskog parlamenta, poverenik čačanske kancelarije G17 plus, a dobitnica je i nekoliko nagrada: povelje za građansku hrabrost „Dragoljub Stojić“ (2008), „Osvajanje slobode“ Fonda „Maja Maršičević-Tasić“ (2010) i Vitez poziva (2011).

Priredila je knjigu „Pravac promena“, a iza nje je ostao i zbornik izveštaja i inicijativa Saveta za borbu protiv korupcije „Korupcija, vlast i država“. Sveto trojstvo kojem Verica nije mogla ništa!

Rakočević: Barać je lečena po protokolu

Direktor Instituta za onkologiju i radiologiju Zoran Rakočević u izjavi za „Blic“ kaže da je Verica Barać lečena u skladu sa protokolom lečenja od maligne bolesti. „Bolest je napredovala, tako da se proširila na vitalne organe, što je i dovelo do ovakvog ishoda“, kaže Rakočević i dodaje da je Verica Barać u poslednjih godinu dana više puta dolazila

na Institut i tu bila hospitalizovana ili ambulantno lečena, kako je nalogala njena bolest ili je bila Veričina želja. Direktor Instituta kaže da je nju lečio tim lekara koji joj je prepisao terapiju za koju se smatra da je najbolja za nju i njeno stanje. „Sve je dobijala što je mogla da dobije“, kaže Rakočević.

B. A.